

Balázs Ágnes

Lufi^{★★} és Szamóca

Metzinger Eszter rajzaival

MÓRA

Balázs Ágnes
LÚFI ÉS SZAMÓCA

BALÁZS ÁGNES

Lufi
és
Szamóca

*Metzing Eszter
rajzaival*

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Hetedik, felújított kiadás

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel
megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

© Balázs Ágnes, 2006, 2021

© Metzing Eszter, 2021

© Móra Könyvkiadó, 2006, 2021

BIBINEK,
akit igazából Biankának hívnak,
és nagyon szereti a becenevét

ELSŐ RÉSZ

1.

Én igazán nem értem a felnőtteket!

Napok óta érzem, hogy valami örültséget fogok elkövetni!

Jó előre figyelmeztettem anyut, elmondtam neki kétszer is, másodszor már jó hangosan, mert elsőre nem hallotta meg:

– Érzem, hogy valami rettenetes dolog fog történni velem!

Anyu felkapta a fejét a papírjaiból, értetlenül rám meredt, majd szippantott egyet – mindig szippant, ha ideges –, és azt mondta, hogy kössem meg a cipőfűzőmet, mert hasra fogok esni. Amikor harmadszor is elismételtem a mondatot, kicsit ingerülten azt felelte, hogy ha nem hagyom azonnal békén, akkor valóban valami rettenetes dolog fog történni velem, mert úgy ellátja a bajomat, hogy attól koldulok. Holnap ugyanis le kell adnia a számításokat a könyvelőirodának, és most kezdheti előlről az egészség miattam.

Akkor beszaladtam nagymamához a konyhába, ráhuppanтам a konyhaszékre, és őt is figyelmeztettem a veszélyre. Nagymama rám pillantott a szemüvege mögül, és megállapította, hogy már megint nem úgy nézek ki, ahogyan egy rendes kislánynak kellene. A pólóm csupa kosz, a nadrágomról jobb nem is beszélni, és az egyik copfomból hiányzik a szalag. Aztán rám szólt, hogy ne nyomkodjam a kelt tésztát az ujjammal, mert biztosan nem mostam kezet, és ha

jól tudja, egészen idáig az udvaron csatangoltam. Jól is tudja, meg nem is, mert valóban az udvaron voltam, de egyáltalán nem csatangoltam, csak ücsörögtem a poroló alatt, hiszen minden barátom elutazott nyaralni, csak én nem. Ám az ücsörgést elég hamar meg lehet unni, mert egy poroló alatt nem sok érdekes dolog történik.

Szerencsére ott van a slaug, amit nagyszerűen lehet szörtyögtetni! Az ember rányomja a tenyerét a csőre, hirtelen elengedi, aztán újra rányomja, és ismét elengedi. Ebben az az érdekes, hogy amikor éppen a slaugon tartom a tenyeremet, akkor Bakonyi bácsi elkiáltja magát az udvar túlsó végén, ahol az uborkát locsolja, hogy: „Jolikááám! Nincs nyomááás!” Pedig éppen hogy van nyomás, hiszen erősen nyomom a csövet a tenyeremmel. Bakonyi néni erre előszalad a házból, megtörölgeti a kezét a kötényébe – Bakonyi néninek mindig vizes a keze, mert mindig mosogat –, és körül néz. De én akkor már megint a poroló alatt unatkozom.

Aztán ott van a diófa is! Nyáron rengeteg levél van rajta, ami azért jó, mert el lehet rejtőzni az ágak között, és amikor Kertész néni eldöcög a fa alatt, hirtelen rá lehet kiabálni, hogy: „Húúú!” – mire Kertész néni ijedten a szívéhez kap, elejti a kosarat, az almák pedig szanaszét gurulnak. Kertész néni szerencsére nem tud fára mászni, mert túlságosan kövér, és futni sem tud, mert ahhoz is túlságosan kövér, hát csak kiabál, hogy: „Gyere ide azonnal, te bűdös kölyök!” Nem értem, miért gondolja, hogy odamegyek, amikor látom rajta, hogy iszonyúan mérges.

Egyébként a mi házunk roppant érdekes! Hosszú, mint egy kígyó, és U alakja van. Emelet nincs rajta, csak tető meg sok-sok kémény. Minden családhoz külön ajtón át lehet bejutni. A saját lakásunkba akkor mehetünk be, amikor csak akarunk, másokhoz csak akkor, amikor megengedik. De az udvar, az közös!

A mi lakásunk a kígyó egyik végén van, éppen szemközt Bakonyi bácsiékkal, akik a kígyó másik végén laknak, de most eltakarja az ablakukat a diófa. Télen persze más a helyzet, mert a kopár ágak között tisztán kivehető Bakonyi néni és Bakonyi bácsi alakja, amint esténként jönnek-mennek a lakásban. Ez akkor igazán szórakoztató, amikor Bakonyi néni kiabálni kezd, ahogy csak a torkán kifér, hadonászik a fakanállal, és kergeti Bakonyi bácsit körbe-körbe a bútorok között. Másnap aztán nem is látszik rajtuk, hogy mérgesek voltak, mert olyan kedvesen mosolyognak mindenkire, hogy aki csak rájuk néz, elolvad, mint az eperfagyi. Vagyis inkább citrom, mert azt jobban szeretem. Anyu mindig rám szól, hogy csúnya dolog mások ablakán beleselkedni, pedig én nem is leselkedem, csak nézek, és azt is látom, hogy anyu sem fordul másfelé.

Karcsi bácsi is a házunkban lakik, de ő nem számít, mert őt alig látjuk. Éjszaka jár dolgozni, aztán egész nap csak alszik. Kivéve, amikor felébred. Olyankor nagyon furcsán néz ki! A haja szanaszét áll, mint egy rendetlen madárfészek, úgy pislog, mint egy üregi nyúl – nagymama azt mondta, hogy az üregi nyulak pislogni szoktak –, meg hunyorog, meg ásítózik,

aztán rekedten méltatlankodni kezd, hogy: „Ebben a lármában nem lehet aludni!” Akkor szemrehányóan ránézünk Kertész néniire, aki az imént körbeharsogta az udvart, hogy „Csak kapjam el egyszer azt az átkozott kölyköt!”, pedig most kivételesen el sem ejtette a kosarát. Szegény Karcsi bácsi, meg van áldva ezzel a Kertész nénivel!

Nagy örömömre Szabóék is itt laknak. Ők a legeslegfontosabbak az egész házban, mert heten vannak, és abból csak kettő a felnőtt, öt pedig gyerek! Én mind az ötnek tudom a nevét, a legkisebbtől a legnagyobbig, meg visszafelé is, de Szabó néni folyton összekeveri a neveket. Végső elkeseredésében vesz egy nagy levegőt, és elkiáltja magát, hogy: „Kati-Juli-Évi-Zsuzsi-Zolika!” – mire előszalad mind az öt gyerek, ő pedig kiválasztja, akit éppen keresett.

Kati-Juli-Évi-Zsuzsival csodálatosan lehet játszani, csak Zolikával nem, mert ő állandóan óbégat, hogy kihagyjuk a játékból. Persze hogy kihagyjuk, mert Zolika még csak óvodás, mindig folyik az orra, ráadásul fiú! És ez már elég ok arra, hogy ne foglalkozzon vele az ember.

A Szabó család most elutazott, és ettől nagyon csöndes lett a ház. Kertész néni lelkesen mondogatja, hogy neki is jólesik ez a kis pihenés. Tudom, hogy akkor lenne a legboldogabb, ha engem is kipihenhetne egy kicsit, de azt is tudom, hogy hiába reménykedik, mert idén nyáron itthon maradok. Azt persze nem árulom el neki, hogy miért. Igaz, hogy én sem értem, csak anyu, apu meg nagymama, mert direkt

úgy mondják, hogy ne értsem. Jól megjegyeztem, hogy mit mondanak, mert egyszer megnövök én is, és akkor már érteni fogom: *likviditási probléma*. Nekem jelenleg annyi is elég, hogy be kell érnem ezzel az udvarral az egész szünidő alatt.

És most itt vagyok a hatalmas baj közepén, mert amit éreztem, sajnos bekövetkezett!

Furcsa, hogy a felnőtteknek hiába szól előre az ember, csak akkor hiszik el a bajt, amikor a saját szemükkel látják. Pedig én figyelmeztettem őket, hogy legyen idejük felkészülni rá. De minden igyekezésem felesleges volt, mert mégsem készült fel rá senki. Nagymama csak tátogott, mint a ponty, amikor kiemelik a halastartályból, Bakonyi bácsi és Bakonyi néni megnyúlt arccal bámultak rám, és egy árva szót sem tudtak kinyögni. Annál inkább szóhoz jutott Kertész néni, aki felfújta magát mérgében, úgy nézett ki, mint egy óriásira dagadt luftballon, és akkorát visított, hogy beleremegtek a falak: „Te jóságos atya-úrsten, kerülj csak a kezeim közé!” – aminek persze nem volt semmi értelme, mert nagymamától tudom, hogy a jó Istent senki sem érheti el.

Karcsi bácsi kiimbolygott a lakásából, hogy: „Ebben a lármában nem lehet aludni!” Anyu is előrohant a jegyzeteit lobogtatva. De most nem mondta, hogy „Na, már megint kezddhetem előlről miattad!”, meg azt se, hogy „Kösd meg végre a cipőfűződet, hányszor szoltam már!”, csak kapkodta a fejét Kertész néniről énrám, aztán a váramra, aztán megint Kertész nénire, megint rám, majd ismét a várra. Az

én gyönyörű, az én csodálatos váramra, amelyet egyes-egyedül építettem, alig fél óra alatt! Alagút-rendszere is van, meg dupla tornya, vizesárka és leereszthető kapuja. Igazán érthetetlen, hogy rajtam kívül miért nem lelkesedik érte senki!

Kertész néni tekintetéből azonnal kitaláltam, hogy neki tetszik a legkevésbé. Pedig sokkal szebb lett így a kertje, várral a közepén! A kukacvirágot és a török szegfűt ugyan kigyomláltam belőle, mert a vizes-árok-nak kellett a hely, de ügyesen átültettem őket a bástyafal tövébe. A rózsabokrok is új helyet kaptak, most az északi torony lábát díszítik. A szarkalábak-hoz nem nyúltam, mert arra sajnos már nem maradt idő. Jobban mutattak volna a palánk két oldalán, ott nem takarnák el a lőréseket, de még így is nagyon elégedett vagyok a munkámmal! Kertész néninek azonban magyarázhat az ember a lovagokról meg a várvédő harcokról, ahelyett hogy hálás lenne nekem, amiért ilyen csodálatos várat építettem a kertjébe, telelármázza az udvart, és égneek emelt karokkal a saját végzetét emlegeti: „A sírba visz egyszer engem ez a bűdös kölyök!” A többiek meg egyetértően bólogatnak. Még nagymama is.

Hát én igazán nem értem a felnőtteket!

2.

Szobafogság és aranyhőrcsög

Kertész néni boldog lehet, kétnapos szobafogságra ítélték.

Nem tudom, a felnőttek miért gondolják, hogy nekem büntetés, ha a szobámban lehetek. Sokkal jobban jártam, mint Bakonyi néni, akit délután elszállítottak a mentők, mert reggeltől estig az udvaron sütkérezett, és végül úgy odaégett a napon, mint a tej, ha nagymama a tűzhelyen felejtí. Igaz, hogy már másnap reggel vissza is hozták, Bakonyi bácsi nem kis szomorúságára. Nem értem, hogyan gondolhatta, hogy Bakonyi néni egy éjszakánál tovább maradhat a kórházban. Ugyan melyik doktor bácsi viselné el, hogy körbekergessék a kórtermeken egy fakanállal?

Heverészttem hát az ágyon, kibámultam az ablakon, és gondolkodtam. Annak pedig nagymama szerint általában rossz vége szokott lenni. Most is nagyszerű dolgok jutottak eszembe! Például az, hogy lehetne egy háziállatom. Akkor legalább nem kellené unatkoznom. Akkor sem, ha be vagyok zárva, és akkor sem, ha kedvemre lófrálhatok az udvaron.

Azonnal meg is osztottam az ötletemet anyuval, aki idegesen szippantott egyet, a plafonra emelte a tekintetét, és azt sóhajtotta, hogy: „Már csak egy ló hiányzik ebből a házból!” Megnyugtattam, hogy nem éppen lóra gondoltam, felőlem lehet kutya is, vagy macska, de egy egészen iciripiciri aranyhőrcsögnek

is örülnék, mire anyu széttárta a karját, és felkiáltott: „Így is eleget takarítok utánad! Nem kell ide még egy aranyhőrcsög is!”

Csak azt nem értem, hogy a két dolognak mi köze van egymáshoz!

Az igaz, hogy sokat kell utánam takarítani. Mert ha a szobában akad sürgős dolgom, és át kell szaladnom Kertész néni kiskertjén – mert arra rövidebb az út –, akkor nem csupán én hagyom a talpam nyomát a földön, hanem a föld is rajta hagyja a nyomát a talpamon. A szobámba érve, bármilyen gyorsan kapkodok is a lábam, a sárfolt ott marad a szőnyegen. Viszont ha az aranyhőrcsögöt a zsebembe süllyesztem, attól a szőnyeg nem lesz koszosabb, legfeljebb csak a zsebem egy kicsit belülről. De a nadrágomat amúgy is naponta ki kell mosni, mert estére kívülről is mindig koszos lesz.

Anyu végighallgatta a fejtegetésemet, aztán megint szippantott egyet. Azt mondta, hogy majd holnap megbeszéljük, és újra számolni kezdett. Javasoltam, hogy inkább még ma zárjuk le ezt a beszélgetést, mert nem szeretném holnap is összezavarni számolás közben, mire fölnézett a papírjaiból, és dühösen rám szólt, hogy: „Már megint kezddhetem előlről miattad!” Úgy látszik, az is baj, ha az ember figyelmes.

Apunak is felvetettem a témát, azonnal, amint belépett az ajtón. Neki már konkrétan megmondtam, hogy aranyhőrcsögöt szeretnék, mert volt időm egész nap gondolkodni, és arra jutottam, hogy számomra

az aranyhőrcsög a legalkalmasabb háziállat, mert az hasonlít leginkább egy egérre, és Kertész néni ki nem állhatja az egereket. Kertész néni ugyanis másnapra a föld színével tette egyenlővé a váramat, ami megbocsáthatatlan bűn volt a szememben, és mindenképpen megtorlást kívánt!

Apu megkért, hogy majd vacsora után ismételjem el, hogy mit szeretnék, mert most fáradt és éhes, meg zúg a feje. Egész nap emelgette a telefont a raktárban, és a vevők kérdéseire felelgetett. Megérthetem, hogy ha végre hazaér, akkor csöndre vágyik, és egyáltalán nincs ereje figyelni rám. Megértettem, mert apu mindig fáradt és éhes, amikor hazajön a munkából, és állandóan zúg a feje a telefonok miatt. Vacsoráig csak az újságra van ereje, meg arra, hogy megérdeklődjön a focimeccs eredményét Bakonyi bácsitól. Vacsora után pedig kezdődik a tévéhíradó, és nekem már le kell feküdnöm. Nem csoda hát, ha kénytelen vagyok kihasználni minden pillanatot, amikor apunak jut rám ideje; amikor belép az ajtón, miközben keztem mos, vagy a vacsoraasztaltól átsétál a televízió elé.

Ha fontosabb témáról van szó, már az előszobában belekezek a mondókámba. A kézmosásnál jön a dolog előnyeinek és esetleges hátrányainak az ecsetelése. Természetesen az előnyöket veszem előre, mert a hátrányokra már úgysem marad idő. Végül az asztal és a televízió között gyorsan kicsikarom a választ. Lehetőleg egy „igen”-t akarok hallani, de egy „nekem mindegy” is megfelel.

Ha apu beleegyezését ilyen módon elnyertem,

akkor megint betrappolok anyuhoz. A párbeszéd ez esetben így hangzott:

- Anyu!

Csönd.

- Anyu!

- Tessék, kislányom, mit akarsz?

- Egy aranyhörcsögöt.

- Micsodát?

- Egy aranyhörcsögöt.

- Majd holnap megbeszéljük.

Tíz perc ténfergés után elindítom a következő támadást.

- Anyu!

Csönd.

- Anyu!

- Most kezddetem előlről... Mit akarsz már megint?

- Egy aranyhörcsögöt.

- Micsodát?

- Egy aranyhörcsögöt.

- Mondtam, hogy majd holnap megbeszéljük.

Újabb tíz perc következik, majd jön a végső, a mindent eldöntő roham!

- Anyu!

Csönd.

- Anyu!

- Hát ez nem igaz! Már megint kezddetem előlről a számolást! Mit akarsz?

- Egy aranyhörcsögöt.

- Micsodát?

- Egy aranyhörcsögöt.

- Apádnak mondtad már?
 - Igen.
 - És mit szólt?
 - Hogy neki mindegy.
 - Akkor nekem is.
 - Megvehetem?
 - Meg.
 - Mikor?
 - Amikor akarod.
 - Holnap?
 - Felőlem holnap is... Vagyis holnap nem, mert szobafogságban vagy. Majd holnapután.
 - Nem lehetne mégis inkább holnap?
 - Nem. És most már hagyjál nyugodtan számolni!
- Ezzel megszereztem a beleegyezésüket! Akár már holnap játszhatnék az aranyhörcsögömmel, ha Kertész néni sivalkodása miatt nem kellene ebben az undok szobában sínylődöm!
- Eldöntöttem hát, hogy bosszút állok Kertész nénin. A váramért és most már az aranyhörcsögömért is!